

Kun Éva: Angyal

Agyagmázás „vallomások”

(Kun Éva keramikusművész tárlata)

A Ferenczy Noémi-díjas munkáiból nyílt kiállítás ez év januárjában a Keresztury ÁMK Gönczi Galériájában Zalaegerszegen. A rendezők koncepciója szerint, a galéria egyik profilja, hogy a kortárs kerámia, különböző szemléletű művészei kapjanak lehetőséget bemutatkozásra, immár több éve, a város egyik legjobb kiállító terében. A kitűnően rendezett tárlaton, jól megvilágítva, a tárgyak anyagszerűsége, formai szépsége és színvilága kiválóan érvényesült. A művész nem véletlenül választotta ezt az életpályát. Szülővárosában, Mezőtúron hagyománya van a fazekasságnak. Nagy múltú mesterek és műhelyek működtek és működnek itt. Volt kitől tanulni, hiszen a mesteriség elsajátítása a művészet kezdete. Tanulóként ismerkedve az agyaggal, ebben a közegben érzett rá, miképpen lehet megszólítani e szakma matériáját, az agyagot, ami a keramikusnál alapanyag, mert az elkészült végső formának is az agyag hangján kell kifejeznie jelentését. Nem segédanyag, hiszen ebből

az anyagból számtalan műtárgy készülhet, de köze nincs a kerámia műfajához. Tehát a keramikus nem agyagban kivitelezett szobrokat, hanem a szó igazi értelmében agyagszobrokat, vagyis olyan műveket alkot, ami semmi mással össze nem téveszthető. Hangsúlyoznom kell az eredendő anyagszerűséget, ami Kun Éva műveiben erőteljesen kifejeződik. A művész nagyon tudatosan épít az elmúlt korok értékeire, szakmai tudására, de művei sajátosan egyéni szemléletet tükröznek. Kiváló mesterünk, Borsos Miklós szavai jutnak eszembe, aki azt mondta: Semmiből semmi sem születik. Apja mindenkinek van, legfeljebb a dilettánsnak nincs. Gyakran halljuk: A stílus maga az ember. De nem mindegy, hogy az ember hová gyökerezik, milyen környezetben nevelkedik, milyen hatások érik. Kun Éva belső énjére hallgatva jól választott, amikor nem tagadta meg múltját. Mai világunkban sok az útvesztő, a divatos külsőség. A fogyasztói társadalomban veszendőben

Kun
Éva:
Utolsó
pillanat
1995

az alkotó kézművesség. Helyét átvette a termelő gyáripár, a sorozatgyártás, de azokat az értékeket, amelyeket a kézműves műhelyek teremtettek, nem szabad veszendőbe hagyni, hanem be kell építeni a kor emberéhez szólva az új nemzedék kultúrájába, hogy magyarként maradjunk meg Európában. Kun Éva munkáiból a gyermekkor, a család, a táj, a hazai föld emlékei és szeretete sugárzik. Nem csak a jelenkoré, a letűnt elődöké, nemzedékeké is, és érzékeny lírával szólal meg az égetett cserép hangján. Meghatóan szép triptichonja a földművelő apa emlékét idézi. A horizont alatt a szín gazdag földszőnyeg, mely fölött vele egybegörnyedt ember, szinte összenőve a mezővel, végzi munkáját, melytől az életet kapja, és ahová visszatér. Egyszerű, lényegre törő megfogalmazás, jel ez a mű! Falképein, meleg, érzelmes hangütéssel, néha szürreális látomásokig elmerészkedve, az agyagmázzal, szintestekkel festett felületek a reduktív égetés hatására finoman egymáshoz olvadnak, harmonikus színeket, de nem tarka felületet adva. A rakuzás technikája nem öncélú játék, a tudatosság és az alkotó ember lelke hatja át a művész munkáját. Agyagszobrain (*Anya gyermekkel, Madonna*) az arcok sokszor reális megfogalmazása, mintázása ellenére a test groteszk benyomást kelt, ám disszonánsan megmozgatott tömegével is egységes hatású. Vagyis az egész plasztikai megjelenítés együtt hat a nézőre. Régi

utcák, városok házai, tornyai az agyagplasztika szép megfogalmazásaival, nem külső leábrázolást jelentenek, hanem régmúlt idők látomásait idézik. Elmondhatjuk, Kun Éva munkássága nem a divat, hanem az időtlenség, a művészet erejével szólít meg. Juhász Ferenc versprózájából idézve kívánok további alkotó éveket.

„A keramikus anyaga a föld, az agyag. A földben pedig minden ott van. Minden élet és minden halál. Nem csak a mérhetetlen tömegű mikroorganizmusok, kövek, sziklalemezek, temető, gyökerek. A föld minden keletkezés és megszűnés, és az emberiség őskora, az embertartomány ókora is. Mert föld, mert égetett föld, mert sár, mert agyag. Maradandóbb a cserép, a mázas és mázatlan emberi szép, mint a fém, vas, réz, cink, ólom, bronz ötvözet. Azokban ott a rothadás, anyagukban beleszótt rothadás, az atomi bomlás. A megtartó tűz helyett az elhamvadó tűz. Az égetett agyag összetörhet, darabjaira hullhat, de ködként, felhőként el nem oszlik, ki nem csapódik esőként. Embervoltunknál örökebb. Káprázat valóság a halálon, mert ő az anyag és a vágy és a munka együtt. Egyre sűrűbb és egyre gazdagabb jelentéseket hordozva.

A magyar kortárs kerámiaművészet sokszólamú, akár egy kórus. Az Isten éltesse sokáig Kun Évát és adjon teremtő erőt, hogy ebben a kórusban időtlen legyen munkássága.

Kun
Éva:
Régi
Önarckép
1991